

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XV Wydziale Cywilnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Wysocki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 lipca 2014 roku,

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. K. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 3 kwietnia 2014r.,

sygn. akt IX C 299/14

oddala apelację.

SSO Michał Wysocki

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, w sprawie IX C 299/14 z powództwa (...) SA w W. przeciwko M. K. (1) o zapłatę, oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka dostarczała pozwanemu gaz ziemny do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w K.. W związku z łączącą strony umową do pozwanego przypisano numer ewidencyjny klienta - (...).

M. K. (1) mieszkał w w/w lokalu do dnia 1 marca 2010r. i to razem z żoną M. K. (2). W maju 2010r. wobec pozwanego i jego żony został orzeczony rozwód, a pozwany wyprowadził się do S.. Od czerwca 2010r. z gazu w mieszkaniu w K. korzystała de facto tylko M. K. (2).

Umowa kompleksowa o dostawę paliwa gazowego do lokalu przy ul. (...) w Komornikach wiosną 2011r. została zmodyfikowana w ten sposób, iż w miejsce pozwanego wstąpiła jego była małżonka M. K. (2).

Za okres od dnia 1 grudnia 2010r. do dnia 25 lutego 2011r. powódka za sprzedaż gazu wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 441,96zł. Uwzględniając zaległość za poprzednie okresy i naliczenie przez powódkę odsetek w kwocie 0,65zł pozwany (jako wówczas jeszcze strona umowy) zobowiązany był do zapłaty kwoty 442,61zł do dnia 18 marca 2011r.

M. K. (1) fakturę VAT nr (...) opłacił w dwóch częściach: w kwocie 300zł w dniu 8 kwietnia 2011r. oraz w kwocie 143zł w dniu 20 kwietnia 2011r. Obydwie płatności zostały dokonane przelewem bankowym z konta M. K. (2), z adresem

nadawcy przelewu ul. (...) w P.. Jednocześnie w każdym z przelewów jako tytuł operacji został wskazany nr klienta (przypisany tylko do pozwanego i do nieruchomości w K. przy ul. (...)), tj. (...).

Powódka zaksięgowała wpłatę z dnia 20 kwietnia 2011r. w kwocie 143zł, jako dokonaną przez M. K. (1) na poczet faktury nr (...), natomiast - jak twierdzi - wpłatę w kwocie 300zł z dnia 8 kwietnia 2011r. zaliczył na rachunek innego odbiorcy paliwa gazowego, wzywając pozwanego do zapłaty pismem z dnia 5 listopada 2012r.

Do lokalu nr (...) przy ul. (...) w P. powódka nigdy gazu nie dostarczała.

Opisany wyżej stan faktyczny Sąd I instancji ustalił w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe oraz prywatne, a także uznane za wiarygodne zeznania pozwanego M. K. (1).

Mając na względzie powyższy stan faktyczny, Sąd Rejonowy poczynił następujące rozważania prawne:

Powódka domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 299,61zł, jako nieopłaconej części wynikającej z faktury VAT nr (...) na kwotę 441,96zł. Przy tym uwzględniając zaległość za poprzednie okresy i naliczenie przez powódkę odsetek w kwocie 0,65zł pozwany zobowiązany był do zapłaty kwoty 442,61zł. Faktura VAT nr (...) płatna była do dnia 18 marca 2011r. M. K. (1) argumentował, iż należność z w/w faktury opłacił w dwóch częściach: kwota 300zł została uiszczona w dniu 8 kwietnia 2011r., zaś kwota 143zł została uregulowana w dniu 20 kwietnia 2011r. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego - obydwie płatności zostały dokonane przelewem bankowym na rachunek (...) SA z konta M. K. (2). Przy tym w każdym z przelewów jako tytuł operacji został wskazany nr klienta (...), który przypisany był indywidualnie do M. K. (1) jako strony umowy z powódką.

Stosownie do art.353 § 1 kc zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Dalej, dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom (art.354 § 1 kc). Art.356 § 1 kc stanowi zaś, że wierzyciel może żądać osobistego świadczenia dłużnika tylko wtedy, gdy to wynika z treści czynności prawnej, z ustawy albo z właściwości świadczenia. Nadto wedle art.450 kc wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia częściowego, chociażby cała wierzytelność była już wymagalna, chyba że przyjęcie takiego świadczenia narusza jego uzasadniony interes. Wreszcie w sytuacji, gdy dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne (art.451 §1 kc).

Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż M. K. (1) wywiązał się ze zobowiązania wobec powódki, wynikającego z faktury nr (...) oraz z powinności uiszczenia odsetek ustawowych w kwocie 0,65 zł, naliczonych notą odsetkową nr (...). Faktem jest, że tak przelew na kwotę 300zł, dokonany dnia 8 kwietnia 2011r., jak i przelew na kwotę 143zł z dnia 20 kwietnia 2011r. pochodziły z rachunku bankowego nadawcy oznaczonego jako M. K. (2), wszak w tytułach obu operacji wpisany został numer klienta, który przy zawieraniu umowy z (...) SA przypisany został właśnie do M. K. (1) i do lokalu nr (...) przy ul. (...) w K.. Nadto zaległość pozwanego wywodziła się tylko z noty odsetkowej na kwotę 0,65zł i z faktury nr (...), a brak jest dowodów, by M. K. (2) jako nadawca przelewu na sumę 300zł zalegała powódce właśnie taką kwotę. Równolegle sama powódka wykazała się znaczącą i w żaden sposób nie wyjaśnioną niekonsekwencją, uznając i księgując na poczet faktury nr (...) wyłącznie wpłatę na kwotę 143zł (dokonaną później), a odmawiając takiego kroku w przypadku analogicznej co do jej opisu wpłaty na kwotę 300zł (z daty wcześniejszej). Co więcej - jak zeznał pozwany - także pozostałe wpłaty uwidocznione w zestawieniu załączonym do pozwu, dokonywane po marcu 2010r. opisywane były także w identyczny sposób i mimo tego powódka bez przeszkód zaliczała je na poczet kolejnych faktur wystawianych za dostawę gazu do lokalu przy ul. (...) w K. w okresie od marca 2010r. do stycznia 2011r. Dodać też wypada, iż powódka nie wykazała, by M. K. (2) była owym „innym odbiorcą”, o którym wspomina się w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty, i to takim, który w kwietniu 2011r. cokolwiek był powódce dłużny (w świetle zeznań pozwanego taka sytuacja nie miała miejsca, a zapłata tak z dnia 8 kwietnia 2011r., jak i z dnia 20 kwietnia 2011r.

dotyczyła właśnie faktury nr (...). Okoliczność, że powódka jedną z wpłat częściowych zaksięgowała na rachunku M. K. (1), a drugą najwyraźniej omyłkowo na rachunku innego odbiorcy, w żaden sposób nie może obciążać pozwanego. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał roszczenie powódki za całkowicie niezasadne i oddalił powództwo.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się powódka (...) SA w W., która wywiodła apelację, zaskarżając je w całości. W/w wyrokowi powódka zarzuciła sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego mającą wpływ na wynik sprawy, a mianowicie naruszenie art.233§1 kpc poprzez przyjęcie, iż to pozwany dokonał zapłaty faktury VAT nr (...) w dwóch częściach, a wskazany na przelewie nr klienta jest indywidualnym numerem pozwanego.

W związku z powyższym powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu za II instancję wg norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach.

Sąd Okręgowy zważył co następuje (art.505¹³ § 2kpc):

Podstawą rozstrzygnięcia niniejszej sprawy był materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, bowiem w postępowaniu apelacyjnym strony nie składały nowych wniosków dowodowych, a jednocześnie brak było w okolicznościach niniejszej sprawy podstaw do podejmowania w tym zakresie czynności z urzędu przez sąd odwoławczy.

Sprawą wymagającą wyjaśnienia dla rozstrzygnięcia o zasadności apelacji było przesądzenie czy pozwany dokonał w dniu 8 kwietnia 2011r. wpłaty kwoty 300zł na rzecz powódki na poczet swego zadłużenia. Niewątpliwie pozwany przedłożył dowód wpłaty tej kwoty (k.34) z tym, że płatność tej kwoty nastąpiła z konta jego byłej żony (która od marca 2011r. stała się stroną umowy z powódką). Sprawę komplikuje przy tym to, że niesporne pozostawało, że numer klienta pozwanego był tożsamy z numerem, który otrzymała jego była żona po podpisaniu umowy z powódką (k.48). Ponieważ w chwili dokonania wpłaty to była żona pozwanego była już stroną umowy z powódką zasadny mógłby wydawać się wniosek, że uiszczona kwota powinna zostać potraktowana jako wpłata byłej żony pozwanego na poczet jej rozliczenia z powódką. To ogólne założenie jest jednak o tyle nietrafne, że w przypadku późniejszej wpłaty dokonanej w analogiczny sposób (143zł, 20 kwietnia 2011r. – k.10, 26), także dokonanej bez oznaczenia regulowanej faktury, powódka zaliczyła ją na poczet długu pozwanego (a nie jego byłej żony). W tym stanie rzeczy, przy takim podejściu powódki – uznawaniu wpłat dokonywanych z rachunku M. K. (2) na poczet długu pozwanego i nadaniu jej takiego samego numeru klienta jaki posiadał pozwany konieczne w ocenie Sądu Okręgowego pozostawało wykazanie przez stronę powodową, że na chwilę dokonania wpłaty nowa strona umowy (była żona pozwanego) posiadała zadłużenie, które uzasadniało zaliczenie jej na poczet tego zadłużenia. Okoliczności tej powódka nie zdołała jednak wykazać i to zarówno w toku postępowania przed Sądem Rejonowym jak i w toku postępowania apelacyjnego (kiedy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazano na brak aktywności dowodowej powódki w tym zakresie – str.4-5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Do apelacji nie dołączono bowiem żadnych wniosków dowodowych tę okoliczność potwierdzającą. W takiej sytuacji sam fakt posiadania identycznego numeru klienta przez pozwanego i jego byłą żonę nie przesądza o zasadności apelacji i nie sposób w ocenie Sądu Okręgowego obciążać pozwanego konsekwencjami niespójnych działań powódki (od której jako profesjonalisty należy wymagać wyższej staranności – art.355§2 kc).

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy apelację oddalił na podstawie art.385 kpc jako bezzasadną.

SSO M. Wysocki